

Az 1978-as modellfrissítés után a lökhárítók műanyagból készültek, az indexek pedig rányúlnak a sárvédőkre

A Scirocco TS átavanzsálódott GT-vé. A leggazdagabban felszerelt típus a GL/GLI volt, színezett üvegekkel, különleges kárpittal, metál fényezéssel. A gyár 1 év garanciát vállalt kilométer megkötés nélkül.

1977-ben szintén végbement némi változás, kezdve a krómlökhárítók műanyagra történő cseréjével, a B-oszlop és a visszapillantó fekete lett, előre nagy, oldalra kifordulós indexeket szereltek az addigi „vékony” változat helyett. A Scirocco ekkor kapta az addigi kettős ablaktörlő helyett a jellegzetes szimpla ki-

vitelt, ami még a modellfrissítésen túl is elkísérte.

1979-ben az 1,1-es erőforrást leváltotta az 1,3-as, 60 lóerős motor. A gyár ez évtől kezdve 6 év átrozsdásodási garanciát vállalt az összes modelljére. Elektronikus gyújtás és ötsebességes váltó (mindkettő széria a befecskendezős modelleknél) zárja az újdonságok seregét az 53-as típus történetében. Legurult az utolsó, 506.109-ik I-es Scirocco a szalagról, majd 1981 elején megjelent az 53b, azaz a Scirocco II, melyről egy későbbi számunkban írunk majd.

1974-től '78 augusztusig krómlökhárítóval készült az első széria

Motor-kód	Lökettérf. cm ³	Max. telj. kW/ford.	Max. nyom. Nm/ford.	Sűrítési viszony, x:1	Max. seb. km/h	Gyorsulás 0–100 s	Üzemanyag rendszer
FA, FJ	1093	37/6000	80/3500	8.0	144	16.5	Solex 34 PICT 5
GF	1272	44/5600	95/3400	8.2	152	14.7	Solex 34 PIC-5
FD	1471	63/5800	120/3200	9.7	177	10.6	Pierburg 2B2
JB	1457	51/5600	110/2500	8.2	164	12.7	Solex 34 PICT-5
FP	1588	55/5600	122/2700	8.2	167	11.7	Solex 34 PICT-5
FR	1588	63/5600	125/3800	8.2	175	10.9	Pierburg 2B5
EG	1588	81/6100	140/5000	9.5	185	8.8	K-Jetronic

Szerviztapasztalat

Kifejezett típushibákat nem könnyű találni, a legtöbb probléma (mint az ilyen korú autóknál természetes) a használatból, illetve a nem megfelelő karbantartásból ered.

A motorok igen tartósak, akárcsak a váltó. Ha sikerül viszonylag megkímélt példányhoz jutni (ez ma már egyre ritkább), nem sok gondot okoz a tulajdonosának. Kis műszaki érzékkel és viszonylag egyszerű szerszámkészlettel a legtöbb előforduló probléma könnyen orvosolható. A '79 előtti Mk.1-ek finoman szólva is korrózióra igen érzékenyek, de '79-től valamennyit javult a helyzet.

Gyakrabban előforduló hibák: A fényszórók bemattulása, beázása. A hátsó futómű bekötési pontja hajlamos kiszakadni, ha időben nem vesszük észre a korróziót. A műszerfal párnája (akárcsak a korai Mk.2-kben) szinte minden példánynál repedezett. A biztosítéktábla csatlakozói és a biztosítékok érintkezői eloxidálódhatnak, ez okozhat kellemetlen pillanatokat az egyébként önfelelt autókázásban. A motorból a szelepszárszimringek tönkremenetele és egyéb tömítések „elfáradása” miatt szokott fogyni az olaj, a gyűrűk és dugattyúk elég sokáig bírják, forszírozott használat mellett is. A fék nem a legerősebb pontja az autónak, a hátsó fék önbeállító szerkezete általában elfeledkezik feladatáról.

A korra jellemzően a váltók áttételezése igen rövid, ami egyrészt kellemesen sportossá teszi az autót, másrészt viszont nagyobb tempónál zavaró és nem is túl gazdaságos. Sajnos a viszonylag kis darabszám miatt (bár Mk.1-ből több készült, mint Mk.2-ből) az alkatrészellátás elég rossz (ami a Scirocco-specifikus alkatrészeket illeti)

Kár, hogy csak néhány darab készült belőle: Scirocco kombi